

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové soudkyně JUDr. Petry Kamínkové a soudce Mgr. Martina Bobáka ve věci

žalobce: **Ing. M. B.**
bytem X

proti
žalovanému: první náměstek policejního prezidenta
sídlem Strojnická 935/27, 170 89 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 1. 2022, č. j. PPR-37662-10/ČJ-2021-990131,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Předmět přezkumu

1. Žalobce se žalobou ze dne 17. 3. 2022 podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým první náměstek policejního prezidenta zamítl odvolání proti rozhodnutí ředitele Ochranné služby ve věcech služebního poměru (dále jen „ředitel Ochranné služby“) ze dne 7. 9. 2021, č. SP-4662/2021 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a zároveň toto rozhodnutí potvrdil. V prvostupňovém rozhodnutí ředitel Ochranné služby přiznal žalobci podle § 155 a § 156 odst. 1 a 2 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru

(K.ř. č. 1 – rozsudek)

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“), doplatek odchodného ve výši 4 446 Kč.

2. K zahájení řízení došlo z podnětu ředitele Ochranné služby poté, co byl žalobci dodatečně přiznán doplatek služebního příjmu za službu přesčas. Rozhodnutím o doplatku služebního příjmu ze dne 10. 2. 2021 ředitel Ochranné služby žalobci přiznal nárok na doplatek služebního příjmu ve výši 24 073 Kč za 101 hodin přesčas nařízených v rozporu se zákonem o služebním poměru. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal odvolání, které dne 22. 6. 2021 žalovaný zamítl. Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou, kterou Městský soud zamítl rozsudkem ze dne 12. 4. 2022, č. j. 11 Ad 14/2021-149. Proti uvedenému rozsudku Městského soudu podal žalobce kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 12. 3. 2024, č. j. 10 As 159/2022-60. V návaznosti na tento rozsudek žalobce uvedl, že na žalobě v nyní projednávané věci trvá, a že proti rozsudku Nejvyššího správního soudu hodlá podat ústavní stížnost.

Žaloba

3. Žalobce považuje doplatek odchodného za nesprávně stanovený, neboť žalovaný se dle jeho názoru dostatečně nevěnoval důvodům nařízení služby přesčas za období kalendářního roku 2009. Žalovaný dle žalobce nesprávně vyložil § 166 odst. 1 a 2 zákona o služebním poměru upravující měsíční služební příjem pro účely stanovení odchodného. Žalobce namítá, že ve mzdovém listu uvedená výše služebního příjmu stanovená ve složkách základní plat, zvláštní příplatek, osobní příplatek je v rozporu s výší těchto složek služebního příjmu uvedenou v samotných rozhodnutích i v tzv. dokladech o služebním příjmu dle § 129 odst. 3 zákona o služebním poměru. Výše složek služebního příjmu a tzv. náhrady nemocenské ve mzdovém listu za jednotlivé měsíce kalendářního roku 2011 nejsou žalovaným odůvodněné, jsou zavádějící a nevěrohodné. Žalobce připomíná, že správné stanovení výše měsíčního služebního příjmu má vliv na stanovení výše výsluhového příspěvku a odchodného. Žalobce dále cituje § 192 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, a § 26 odst. 1, § 27 zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, a shrnuje historii svých pracovních neschopností nastalých v důsledku služebního úrazu ze dne 3. 3. 2010.
4. Žalobce se domnívá, že žalovaný vydáním napadeného rozhodnutí porušil překážku věci pravomocně rozhodnuté ve smyslu § 48 odst. 2 správního řádu. Žalovaný měl původní rozhodnutí o odchodném zrušit a následně znovu rozhodnout.

Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný uvádí, že služební funkcionáři i Městský soud v Praze se náležitě zabývali důvody nařízení služby přesčas žalobci, a to v řízení zakončeném rozhodnutím o doplatku za přesčasy, které potvrdil Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 12. 4. 2022, č. j. 11 Ad 14/2021-149. Žalovaný na tento rozsudek odkazuje, neboť žalobce nyní uplatňuje totožné argumenty. Žalovaný reagoval na námitku týkající se důvodů nařízení služby přesčas v roce 2009 rovněž na str. 9 až 12 napadeného rozhodnutí.
6. Žalovaný nepovažuje žalobcem popsany průběh řízení o doplatku za přesčasy pro posouzení správnosti a zákonnosti žalovaného rozhodnutí za směrodatný. Žalovaný se domnívá, že i přes absenci konkrétní námítky žalobce vznesené v řízení ve věcech služebního poměru v napadeném rozhodnutí přezkoumatelně odůvodnil rozsah proplacených služeb přesčas žalobci. Žalobci přitom nemohly být proplaceny promlčené nároky za služby přesčas, ani nároky označené judikaturou správních soudů za neoprávněné. Žalovanému tak není jasné,

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

v čem konkrétně spatřuje žalobce nezákonnost provedeného výpočtu v rozhodnutí o doplatku za přesčasy.

7. K disproporcím ve výši částek jednotlivých složek služebního příjmu uvedených ve mzdových listech oproti částkám přiznaným příslušnými rozhodnutími vydanými ve věcech služebního poměru a uvedenými v dokladech vydaných podle § 129 odst. 3 zákona o služebním poměru žalovaný odkazuje na str. 14 a 15 napadeného rozhodnutí. Pro názornost uvádí, že ve mzdových listech pro měsíce duben a květen 2011 se nachází částka 0 Kč u složek služebního příjmu, protože po celé tyto měsíce žalobce pobíral dávky nemocenského pojištění. Základní složky služebního příjmu přiznané pravomocnými rozhodnutí a uvedené v dokladu podle § 129 odst. 3 zákona o služebním poměru tak musely být ve mzdových listech poměrně pokráceny.
8. Žalovaný uvádí, že se v napadeném rozhodnutí vypořádal s veškerými námitkami žalobce včetně námitky dopočtu služebního příjmu za vykonanou službu přesčas (str. 12 až 14 napadeného rozhodnutí).
9. Žalobce dle žalovaného nyní vznáší nové námitky týkající se průběhu léčby služebního úrazu, dlouhotrvající neschopnosti ke službě včetně rozhodování příslušných orgánů o jejím prodloužení a dalších jednotlivých neschopnostech ke službě. Spisový materiál neobsahuje dostatek podkladů pro doložení průběhu jednotlivých neschopností ke službě žalobce, neboť žalobce tyto námitky dříve neuplatnil. Žalobce dle žalovaného pomíjí § 124 odst. 5 písm. a) a b) zákona o služebním poměru a nesprávně slučuje pojem neschopnost ke službě s dobou, po kterou pobíral dávky nemocenského pojištění.
10. K námitce, že položka „náhrady za úraz“ není zahrnuta do výpočtu průběžného měsíčního služebního příjmu žalovaný odkazuje na str. 5 až 7 napadeného rozhodnutí a připomíná, že jakékoli náhrady nelze považovat za služební příjem, který je odměnou za vykonanou službu. Žalovaný nepochybuje ani o správnosti údajů obsažených ve mzdových listech, které jsou vygenerované ze systému EKIS WEB.
11. K námitce žalobce, že původní rozhodnutí o odchodném mělo být před vydáním napadeného rozhodnutí zrušeno, žalovaný uvádí, že zrušit pravomocné rozhodnutí ve věcech služebního poměru je možné pouze cestou přezkumného řízení dle § 193 zákona o služebním poměru. Pro uplatnění tohoto institutu zákon stanoví prekluzivní lhůty (srov. § 209 zákona o služebním poměru). Rozhodnutí o přiznání odchodného bylo vydáno v roce 2012, nemohlo tedy být v roce 2021 (po vydání rozhodnutí o doplatku za přesčasy) zrušeno. Žalobci nebylo napadeným rozhodnutím přiznáno odchodné ve výši 246 972 Kč navýšené o 4 446 Kč, nýbrž pouze doplatek odchodného ve výši 4 446 Kč, a žalovaný tudíž neporušil překážku věci rozhodnuté.
12. Zbývající informace uváděné žalobcem považuje žalovaný za irelevantní.

Replika

13. Žalobce v replice shrnuje průběh předchozího správního a soudního řízení o doplatky za přesčasy a opakuje žalobní námitky.

Posouzení soudem

14. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud následně přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán, jakož i z pohledu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

- vad, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
15. V den jednání 28. 5. 2024 se žalobce telefonicky omluvil a na jednání se nedostavil. Žalovaný odkázal na písemná podání, shrnul podstatu věci a navrhl žalobu zamítnout. Důkazní návrhy žalobce soud zamítl pro nadbytečnost. Veškeré listiny nezbytné pro rozhodnutí jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117).
 16. Soud předesílá, že podaná žaloba je obsáhlá a nepřehledná a její text je na mnoha místech obtížně srozumitelný. Žalobce kopíruje rozsáhlé pasáže z předchozích rozhodnutí a opakuje námitky uplatněné již v dřívějších správních a soudních řízeních. Lze přitom stěží rozlišit části žaloby, ve kterých žalobce popisuje skutkový stav, od pasáží, v nichž vyjadřuje nesouhlas s posouzením své věci.
 17. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 102/2018-25, „*kvalita žaloby předurčuje kvalitu rozsudku krajského soudu, přičemž nebylo povinností soudu ani vyzývat stěžovatelku k hlubší konkretizaci žalobních bodů. Řízení před správními soudy je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Je li tedy žaloba kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta. Jinými slovy, pokud stěžovatel uplatní obecnou námitku, může se jí ve stejném rozsahu zabývat i soud.*“
 18. Soud v této souvislosti pro úplnost podotýká, že Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, že povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Soud či správní orgán může na určitou námitku reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, tím se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně implicitně – vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument v odůvodnění tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se orgán veřejné moci vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 13, ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 13, a ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 - 72, či usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, a ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/1).
 19. Výše uvedené neznamena, že by správní orgán ve svém rozhodnutí nemusel uvést žádné rozhodné skutečnosti, vždy je třeba, aby bylo zřejmé, jaký skutkový stav byl zjištěn, jaké závěry z tohoto zjištění vyplývají z pohledu aplikace právního předpisu, který byl užit v té které konkrétní věci (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 - 109, či ze dne 12. 5. 2010, č. j. 8 As 60/2009 - 73). Tyto předpoklady však žalobou napadené rozhodnutí bezezbytku naplňuje.
 20. Předmětem sporu je, zda žalovaný správně stanovil výši doplatku odchodného. Dle žalobce se žalovaný při výpočtu doplatku odchodného dostatečně nevěnoval důvodům nařízení služby přesčas za období kalendářního roku 2009.

21. Dle § 156 odst. 1 zákona o služebním poměru „[z]ákladní výměra odchodného činí 1 měsíční služební příjem a za každý další ukončený rok služebního poměru se zvyšuje o jednu třetinu tohoto příjmu. Nejvyšší výměra odchodného činí šestnásobek měsíčního služebního příjmu.“
22. Dle § 166 odst. 1 zákona o služebním poměru „[z]a měsíční služební příjem se pro účely stanovení výše výsluhových nároků považuje průměrný hrubý služební příjem poskytovaný za předchozí kalendářní rok přede dnem skončení služebního poměru příslušníka. Jestliže služební poměr skončil posledním dnem kalendářního roku, zjišťuje se průměrný hrubý měsíční služební příjem z tohoto kalendářního roku. Trval-li služební poměr po dobu kratší než 1 rok, zjišťuje se průměrný hrubý měsíční služební příjem z celé doby trvání služebního poměru. Je-li to pro příslušníka výhodnější, zjišťuje se průměrný hrubý služební příjem za předchozí 3 kalendářní roky.“
23. Dle § 166 odst. 2 zákona o služebním poměru „[d]o doby, za kterou se zjišťuje průměrný hrubý měsíční služební příjem, se nezapočítává doba, po kterou byly příslušníkovi poskytovány dávky nemocenského pojištění (pojištění), a doba zařazení v záloze neplacené.“
24. Žalovaný k rozhodnutí o doplatku odchodného přistoupil poté, co byl žalobci přiznán doplatek služebního příjmu za službu přesčas. Vycházel přitom z rozhodnutí o doplatku za přesčasy. Žalobce svými námitkami (především námitkou disproporce ve výši částek jednotlivých složek služebního příjmu) opakovaně brojí proti posouzení důvodů nařízení služby přesčas žalobci za období kalendářního roku 2009, kterými se ředitel Ochranné služby a žalovaný zabývali rovněž v řízení zakončeném rozhodnutím o doplatku za přesčasy. Správnost jejich postupů potvrdil Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 12. 4. 2022, č. j. 11 Ad 14/2021-149, a následně i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 3. 2024, č. j. 10 As 159/2022-60.
25. Rozhodnutí o doplatku za přesčasy představuje předběžnou otázku pro rozhodnutí o odchodném. Dle § 57 odst. 3 správního řádu „[r]ozhodnutím příslušného orgánu o předběžné otázce, které je pravomocné, popřípadě předběžně vykonatelné, je správní orgán vázán.“ Žalovaný musel ze závěrů dříve vydaného rozhodnutí o doplatecích za přesčasy nařízené žalobci vycházet (viz např. rozsudky zdejšího soudu sp. zn. 3 Ad 8/2022 a 17 Ad 12/2022).
26. Soud k této otázce nad rámec výše uvedeného odkazuje na nedávný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2024, č. j. 10 As 159/2022-60, ve věci téhož žalobce, podle nějž „[...] je zjevné, že období prvního pololetí roku 2009, konkrétně služby přesčas nařízené stěžovateli ve dnech 8. 1., 10. – 11. 1., 15. – 16. 1., 23. 1., 28. 1., 31. 1., 17. 2. a 24. 3. 2009 z důvodu předsednictví České republiky v Radě Evropské unie, představovaly mimořádnou bezpečnostní akci krátkodobého charakteru. Ta s sebou nesla nutnost vykonávat další bezpečnostní opatření náročná na síly a prostředky, která se ve standardním výkonu služby v takovém rozsahu a intenzitě neuplatňují. Byl proto dán „důležitý zájem služby“ a odůvodnění nařízení služby přesčas v právě vypořádávaném období ob stojí.“
27. Nejvyšší správní soud se ve výše citovaném rozsudku vyjádřil rovněž k nyní namítanému nedostatečnému posouzení důvodů nařízení služby přesčas žalobci:
- „[19] Městský soud přitom stěžovateli sdělil, že odůvodnění rozhodnutí správních orgánů srozumitelně popisují postup stanovení výše doplatku služebního příjmu a zákonného úroku z prodlení. Odůvodnění napadeného rozhodnutí koresponduje s obsahem správního spisu. Do spisu byly v návaznosti na rušící rozsudky městského soudu založeny i další podklady dokládající údaje uváděné v tabulkách ředitele útvaru. Též bylo stěžovateli vysvětleno, že je nutno od sebe rozlišit podklady označené jako „potvrzení o mzdě“ a „mzdové listy“, které byly do spisu doplněny pro

podložení výpočtu doplatku služebního příjmu za službu přesčas. Z potvrzení o mzdě za posuzované období pak vychází celkový rozsah vykonané služby přesčas, nikoli důvody jejího nařízení, jak setrvale tvrdí stěžovatel.

[20] Důvody nařízení služby vycházejí z podkladů shromážděných ve spise, a nebylo již potřebné spisový materiál dále rozhojňovat. Konkrétní důvody pro nařizování jednotlivých služeb přesčas byly jednoznačně vymezeny a následně posouzeny z pohledu své mimořádnosti či výjimečnosti v souladu se zákonem.

(...)

[23] Pro úplnost NSS uvádí, že městský soud stěžovateli pečlivě osvětlil, že celkový rozsah vykonané služby přesčas vychází ze spisového materiálu (výpis z přehledů doby služby přesčas vykonané žalobcem, výpis EKIS a potvrzení o mzdě za posuzované období, analýza služby přesčas předložená vedoucím odboru ochrany objektů zvláštního významu přípisem ze dne 27. 5. 2016). Tyto údaje odpovídají rovněž tvrzením stěžovatele o celkovém počtu vykonaných služeb přesčas v jednotlivých letech. Městský soud správně přisvědčil žalovanému, pokud neměl za potřebné doplnit spisový materiál podle požadavku stěžovatele (o záznamy z knih služeb vedených na objektech), jelikož důvody nařízení služby přesčas vycházejí z jiných podkladů, zejména těch výše uvedených. “ (Zvýraznění doplněno soudem.)

28. Z výše uvedeného plyne, že žalobce námitku nestatečného posouzení důvodů služby nařízené mu přesčas nyní uplatňuje opakovaně. Důvody nařízení služby přesčas žalovaný žalobci vysvětlil již v druhostupňovém rozhodnutí o doplatku za přesčasy a následně i na str. 9 až 13 napadeného rozhodnutí. Objasnil také žalobcem namítaný nesoulad ve výši částek jednotlivých složek služebního příjmu (str. 14 a 15 napadeného rozhodnutí). Určení správné výše přesčasů nařízených žalobci potvrdily také správní soudy. Soud nyní neshledal důvod se od dříve vyslovených závěrů Městského soudu a Nejvyššího správního soudu odchýlit.
29. Soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, že žalovaný vydáním napadeného rozhodnutí porušil překážku věci pravomocně rozhodnuté ve smyslu § 48 odst. 2 správního řádu. Dle žalobce měl žalovaný původní rozhodnutí o odchodném zrušit a následně znovu rozhodnout. Soud uvádí, že vydáním prvostupňového rozhodnutí vznikl žalobci nárok na doplatek odchodného, který nemá vliv na výši již dříve vyplaceného odchodného. Jak uvedl žalovaný ve vyjádření, zákon o služebním poměru neumožňuje zahájit přezkumné řízení a v rámci něj zrušit dříve vydané rozhodnutí po uplynutí čtyřleté prekluzivní lhůty od nabytí právní moci přezkoumávaného rozhodnutí (§ 193 odst. 4 ve spojení s § 209 zákona o služebním poměru). Z tohoto důvodu nepřipadal v roce 2021 v úvahu přezkum rozhodnutí o odchodném z roku 2012. Postup, který žalovaný uplatnil, tj. vydání rozhodnutí o doplatku odchodného, je tudíž ve prospěch žalobce.
30. Soud proto žalobu z výše uvedených důvodů zamítl.

Závěr a náklady řízení

31. Soud z uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. O nákladech řízení rozhodl soud výrokem II. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný byl ve věci plně úspěšný, avšak nevznikly mu žádné náklady řízení nad rámec běžného výkonu úřední činnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. května 2024

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.